# Privește-te în gânduri, fără să fii umbrit de ele

**On Octombrie 25, 2021**

***Rămâi consecvent cu ceea ce este esențial pentru tine: să îți aparții ție, să îți înfrângi nevoia de a te identifica cu ceva diferit de tine.***

Aud ecoul minții mele pe boarea vântului de vară. Şi, cel mai important, când asculți ceva liniștitor, este pentru că sufletul tău este acolo, în bătaia soarelui, lângă mare, lângă nisip, abia căutând acel ceva deosebit care să nu te consume, o sclipire, o vorbă frumoasă, o idee conturată de un gând care îți trece prin minte și pe care nu-l poți împărtăși decât cu tine. Totul începe de la un gând care apare în câmpul conștiinței tale.

Da. Îmi place liniștea, la fel cum îmi place senzația de spațialitate a unei galaxii, care este la rândul ei o parte a universului, fiind un moment important pentru întreaga creație pe care gândul o realizează pe urmele unui vis înălțător, brav, stimulator, în încercarea de a-și demonstra adecvarea la un mediu curat și liniștit. Şi dacă ceva din mine constituie un univers, atunci liniștea este doar o parte a unei galaxii nesfârșite, cu metafora conștiinței unui simbol al minții pașnice, al spiritului regresiv, al incapacității de a înțelege semnele timpului.

Iar atunci când ești secondat de conștiința unui univers nou, descoperire de sine legată de descoperirea unui univers care a devenit cu adevărat universul, devii mai priceput în a înțelege strălucirea mării în care se reflectă culorile nesfârșite ale apusurilor de soare, imaginea unei noi întâlniri cu tine însuți, imaginea unei lumi noi, găsită departe de cea pentru care fusesei pregătit.

**Leadership: Tema creației tale stă în a găsi un ritm al comunicării prin tine însuți, un soi de acompaniament pe fundalul căruia se evidențiază anumite secvențe dintr-un nesfârșit dialog imaginar cu Celălalt?**

Reiese că sunt un fin observator al gândurilor mele, luminat de o rază de soare în șirul interminabil al gândurilor despre mine însumi, sortate și canalizate într-un singur punct, *Tedudhenthelis* , un perfect și atotprezent Aici și Acum. La fel cum cineva se plimbă pe malul apei privindu-te, la fel stau și eu pe un șezlong observându-mi gândurile și sentimentele fără să le judec. Este un fel de depărtare care își caută apropierea și care nu comunică decât printr-un soi de empatie transcendentă, curioasă, spontană. Drumul spre Celălalt trece prin tine însuți...

Dar, mai ales, tabloul în care mă încadrez, cu liniștea de pe malul mării, este cu atât mai interesant cu cât gândurile îmi sunt oprite în fața unei cărți a scriitoarei Simona Popescu, în care stau scrise următoarele cuvinte:

*"Sunt acum, departe, în viitor. Vorbesc din inima bătrâneții. Am amintiri a ceea ce încă nu s-a întâmplat. Am devansat. E un joc vechi, foarte vechi. S-ar putea numi bătrânul-întinerește. De fapt, nu timpul trecut, timpul pierdut îl cauți tu – că nu-i nimic trecut, nimic pierdut – ci un sens în încâlceala asta din care te hrănești și care te destramă, uitarea unei ființe, veche și nouă, un fel de coral uman înmugurit, tot mai tânăr și mai bătrân."*

Marea mă privește și ea, cu gândurile ei. La fel scoicile, nisipul, soarele, al căror gânduri sunt purtate către mine de o trăire a sentimentului în afara cuvintelor, o trăire a experienței de viață care, oricât de lungă, are loc în afara vârstelor. Şi, dintr-o dată, într-o străfulgerare de

gând, revăd în memorie cuvintele care mă bântuie cu adevărat: *"Importantă este opera pe care o execuți cu acest material confesiv ce conține o prefacere a bătrâneții în tinerețe."*

**Leadership: Ce trăsătura te caracterizează, în funcție de ce vezi în această imagine în care tu însuți creezi posibilitatea de a fi una cu persoana care te privește din dimensiunea ei imanentă spre autenticul unei deveniri transcendentale?**

Este destul de clar. Am descoperit că pot să meditez, să am o stare interioară de pace, chiar dacă îmi trec o mie de gânduri prin cap despre mare, despre nisip, scoici și soare. Şi pot să devin propriul observator al gândurilor mele, identificându-mă cu mediul ambiant, dar nu precum un chimist care aprinde cuptorul, suflă din foale, încinge creuzetul, analizează și distruge materia asupra căreia spiritul proiectează forțele și energiile sale. Ci asemenea unui fragment dintr-un fel de schimb de suflete la care asist de la distanță. Căci sufletul meu trăiește în adâncul sufletului mării, a nisipului, a scoicilor.

Simbolul inocenței netulburate, metoda perfectă de a-mi reflecta propriile emoții, liniștea cea mai deplină, îmi pune stăpânire pe gânduri, mă poartă dintr-un context în altul, deschizându-mi o altă lume conectată la infinit.

Nisipul este neschimbat, la fel și scoicile de anul trecut. Au rămas în același loc, fără remușcări. S-au mărit plajele, dar nisipul e același, scoicile același, doar că într-o cantitate mai mare, aș zice. Și toți calcă același nisip, pe aceleași scoici, pe aceeași plajă, fiindcă timpul nu schimbă prea multe de la un an la altul în opera naturii. Iar în locul în care stau eu întins pe șezlong, se simte aceeași liniște ca cea de anul trecut, aceeași boare proaspătă, jucăușă, încântătoare.

Și dacă aș vrea o clipă, măcar, să fiu nisip, la fel de mult cum aș încerca să fiu o scoică, așa cum numai alchimiștii reușesc să transforme plumbul în aur punând în acțiune curenții puternici ai spiritului, atunci aș cere mai întâi îngăduința mării, fiindcă ei îi aparține plaja. Dar bătrâna mare este cu mult mai înțeleaptă ca mine. Înainte de a găsi în ea martora transformării mele într-un timp al scoicilor devenite nisip, marea mi-a vorbit simplu așa cum le-a vorbit sute de ani alchimiștilor:

- Scoicile și nisipul îmi aparțin mie, dintotdeauna. Dar omul nu a învățat de atâta amar de vreme să rămână consecvent cu ceea ce este esențial pentru el: să își aparțină lui însuși, să își înfrângă nevoia Egoului de a se identifica cu ceva diferit de dânsul.

**Autenticul unei deveniri transcendentale vizează acea oglindă invizibilă a egoului tău care te afectează în mod subtil, acea lărgire sau extindere a egoului, iluzia de înălțare deasupra a tot ceea ce este real, încât ceea ce te face să te simți altcineva este tocmai ceea ce te inspiră (dar te și îndurerează).**

Privește-te în gânduri, fără să fii umbrit de ele dacă vrei să trăiești în dimensiunea artei. Asta am făcut și eu când, alături de gândurile mele, am simțit atât de confortabil briza mării și am devenit asemenea nisipului sau scoicilor care mă înconjoară, sinonimul timpului fără vârstă care a reușit să-mi dezvăluie o altă latură a activității mele artistice.

În acest sens, o singură trăsătură mă caracterizează în întregime: atenția mentală concentrată.

**Source:** https://neculaifantanaru.com/priveste-te-in-ganduri-fara-sa-fii-umbrit-de-ele.html